DOMSTOLENS DOM
AF 5. DECEMBER 1973 [1]

Deutsche Getreide- und Futtermittel-Handelsgesellschaft mod Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Hessisches Finanzgericht)

»Udligningsafgift for omsætningsafgiften«

Sag 119/73

Sammendrag

1. *Landbrug — Fælles ordning af markederne — Korn — Hård hvede — Importafgift — Beregning — Udligningsafgift for omsætningsafgiften — Hensyntagen — Betingelse*
   (Rådets forordning nr. 19, artikel 11)
2. *Landbrug — Fælles ordning af markederne — Korn — Majs — Tærskelpris — Fastsættelse — De omhandlede produkters egenskaber — Hensyntagen — Betingelse*
   (Rådets forordning nr. 19, artikel 8, stk. 1)

1. Artikel 11 i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 hverken påbyder eller forbyder en medlemsstat at tage en udligningsafgift for omsætningsafgiften i betragtning ved beregning af importafgiften for hård hvede under forudsætning af, at der for hård hvede er sikret en tærskelpris, der er mindst 5 % højere end for blød hvede.
2. Artikel 8, stk. 1 i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 skal fortolkes således, at de medlemsstater, hvis produktion af majs er betydningsløs, ikke ved fastsættelse af tærskelprisen for majs kunne tage hensyn til de forskellige i betragtning kommende kornsorters egenskaber, for så vidt hensyntagen til disse egenskaber ville føre til en tærskelpris for majs, som ikke ville kunne nå op til indikativprisen for byg.

I sag nr. 119/73

angående en anmodning til Domstolen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 fra Finanzgericht (VII. afdeling) Hessen om i den for denne ret verserende sag mellem

1 — Processprog: Tysk.

DEUTSCHE GETREIDE- UND FUTTERMITTEL-HANDELSGESELLSCHAFT MBH, Hamburg,

og

EINFUHR- UND VORRATSSTELLE FÜR GETREIDE UND FUTTERMITTEL, Frankfurt am Main,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artiklerne 8 og 11 i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 (ABl. 1962, nr. 30) med hensyn til beregning af importafgiften for hvede og fastsættelse af tærskelprisen for majs i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort er betydningsløs,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: R. Lecourt, præsident, A. M. Donner og M. Sørensen, afdelingsformænd, R. Monaco (refererende), J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh og A. J. Mackenzie Stuart, dommere,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlingernes forløb

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

1. Deutsche Getreide- und Futtermittel-Handelsgesellschaft mbH (i det følgende kaldet »Deutsche Getreide«) fik af Einfuhr- und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel (i det følgende kaldet »EVstG«) en række importlicenser for majs og hård hvede. Selskabet indgav klage over de importafgiftssatser, der var anført i disse licenser og gjorde gældende:

— at EVstG ved fastsættelse af importafgiften burde have taget hensyn til udligningsafgiften for omsætningsafgiften;

— at EVstG for så vidt angår importlicenserne for majs, under hensyntagen til ovennævnte afgift, burde have nedsat importafgiften med yderligere 5 DM pr. ton i henhold til den tyske

forordning af 2. november 1971 om fastsættelse af tærskelprisen for korn for tidsrummet juli 1962 til december 1962, der blev udstedt som en følge af Domstolens dom af 12. maj 1972 i »Wünsche«-sagen (sag nr. 76/70, Recueil 1971, s. 393), hvilket skulle følge af forordning nr. 19/62, artikel 8, stk. 1, hvorefter tærskelprisen i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort er betydningsløs, skulle fastsættes således, at den svarede til tærskelprisen for byg.

Heroverfor anførte EVstG:

— at fastsættelsen af tærskelprisen for hård hvede havde været undergivet medlemsstaternes eget skøn, og at disse alene havde været forpligtet til ikke at gå under en minimumssats (5 % over tærskelprisen for blød hvede);

— at Deutsche Getreide's fortolkning af artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 ikke kan tiltrædes, da den ikke tager hensyn til de forskellige kornsorters varierende værdi.

Finanzgericht Hessen, hvor sagen blev anlagt, fandt, at denne rummede et fortolkningsproblem vedrørende fællesskabsretten, og besluttede ved kendelse af 21. marts 1973, indgået til Domstolen den 12. april 1973, at udsætte sagen og i henhold til EØF-traktatens artikel 177 at forelægge Domstolen følgende spørgsmål:

»1. Skal artikel 11 i forordning nr. 19/62 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber (Amtsblatt der Europäischen Gemeinschaften nr. 30/62) forstås således, at den ved indførsel opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften skulle tages i betragtning ved beregning af importafgiften for hård hvede, eller var det ikke nødvendigt at fradrage denne afgift?

2. Skal artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 forstås således, at tærskelprisen for majs i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornmod er betydningsløs, skulle fastsættes således, at den svarede til tærskelprisen for byg, eller fandtes der en skønsmargen for de forskellige i betragtning kommende kornsorter under hensyn til disses respektive næringsværdi m.v.?«

2. Ved kendelse af 14. august 1973 afviste Bundesfinanzhof en af Deutsche Getreide indgivet appel af den af Finanzgericht Hessen afsagte forelæggelseskendelse af 21. marts 1973.

Firma Deutsche Getreide, repræsenteret af advokat Fritz Modest, Hamburg, forbundsrepublikken Tyskland, repræsenteret af Christof von Arnim, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Peter Kalbe, har indgivet skriftlige indlæg i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Parterne i hovedsagen og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 3. oktober 1973.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 7. november 1973.

II — Indlæg indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens Statut

De indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende Domstolens statut, kan sammenfattes således:

A — Indlæg indgivet af Deutsche Getreide- und Futtermittel-Handelsgesellschaft mbH

Firma Deutsche Getreide fremhæver indledningsvis visse særlige træk ved markedet for hård hvede, der, selv om det er et

særskilt marked, er nært knyttet til markedet for blød hvede. Af klimatiske grunde kan hård hvede inden for Fællesskabet kun dyrkes i Frankrig og Italien. På grund af de dermed forbundne risici og omkostninger er dyrkningen af hård hvede i store kvanta kun mulig, når der ydes støtte. Allerede for ikrafttrædelsen af de endelige regler for kornmarkedet i 1967 (forordning nr. 120/67) havde Italien og Frankrig ydet støtte til producenterne, men først fra 1967 skete der i disse stater en pludselig udvikling af dyrkningen af denne kornsort som følge af, at der blev ydet større støtte.

Artikel 11 i forordning nr. 19/62 har netop taget denne situation i betragtning ved at opstille en sondring mellem medlemsstater med og uden produktion af denne kornsort. I henhold til den nævnte artikels stk. 4 skulle alle staterne fastsætte tærskelprisen for en ensartet standardkvalitet således, at den lå mindst 5 % højere end for blød hvede. Efter samme bestemmelses stk. 5 var det derimod kun de medlemsstater, der producerede hård hvede, som havde pligt til hvert år at fastsætte indikativpriser for den i deres stat producerede hårde hvede. Tærskelprisen for hård hvede havde i relation til hvedeproducenterne en dobbelt beskyttelsesfunktion. Dels skulle den sikre medlemsstaternes producenter af hård hvede afsætning af deres produktion til en rimelig pris; dels tjente den til at hindre, at møllerne for blød hvede i Fællesskabet forarbejdede hård hvede i stedet for blød, således at mængden af forarbejdet blød hvede ville aftage med påfølgende overproduktion af blød hvede. I de medlemsstater, der ikke producerede hård hvede, havde tærskelprisen, mens forordning nr. 19/62 gjaldt, imidlertid kun én beskyttende funktion, nemlig at hindre, at blød hvede høstet i Fællesskabet blev fortrængt fra markedet af hård hvede importeret fra tredjelande. Dette var netop formålet med den nævnte artikel 11, stk. 4.

Efter at have undersøgt, hvorledes forbundsrepublikken Tyskland har tilgodeset bestemmelserne i artiklerne 5, 7, 8 og 11 i forordning nr. 19/62 om fastsættelse af basisindikativpriser, basisinterventionspriser og tærskelpriser både for blød og for hård hvede, tager Deutsche Getreide stilling til de to forelagte spørgsmål.

Med hensyn til det *første spørgsmål* henviser Deutsche Getreide til Domstolens praksis, særlig dom nr. 76/70, vedrørende artiklerne 4 og 5 i forordning nr. 19/62. Det i denne dom anførte princip, hvorefter udligningsafgiften for omsætningsafgiften udgør en del af de uundgåelige handelsomkostninger og derfor er et væsentligt element ved beregningen af tærskelprisen, bekræfter visse slutninger, man kan drage af Traktatens artikel 39 med hensyn til importafgiftens administration inden for den fælles landbrugsordning. Blandt de formål, der anføres i denne bestemmelse, nævnes den nødvendige sikring og beskyttelse, dels af landbrugsbefolkningens og dels af forbrugernes interesser. Selv om formålene i artikel 39 ganske vist ikke kan nås fuldt ud og på samme tid, må det dog påhvile Fællesskabets organer at afveje dem i forhold til hinanden. Efter princippet om Fællesskabets forrang må forbrugernes interesser vige i det omfang, det er nødvendigt for at sikre landbrugsbefolkningen en rimelig levestandard. Selv om forbrugerne må tåle ulemperne ved afgiftsordningerne, må disse ulemper dog ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt til beskyttelse af producenternes interesser. Der er derfor en grænse for fællesskabsorganernes frie skøn med hensyn til fastsættelse af importafgiftsbeløbet, og denne grænse gælder for enhver form for importafgift.

Trods de tekniske forskelle mellem de forskellige importafgiftsordninger før 1967 forfulgte disse ordninger dog alle de samme mål: at beskytte producenterne under samtidig hensyntagen til forbrugernes berettigede interesser. Hvis importvarernes priser imidlertid med henblik på prisernes tilnærmelse til hinanden skal bringes på højde med hjemmemarkedspriserne, må også leveringsbetingelserne og importomkostningerne

være ens. Denne »paritet« må sigte på de forskellige afsætningsled, for hvilke der gælder eller skal gælde faste priser, såvel som på det sted, hvor disse priser gælder eller skal gælde. Hvis disse pariteter ikke tilgodeses og harmoniseres, kan tilnærmelsen af priserne ikke opnås: enten bliver afgiften for lav og mister derved sin beskyttende virkning, eller den bliver for høj og virker da prohibitivt på indførslen.

Forordning nr. 19/62 har i artikel 4 og 5 (lige som Domstolens ovennævnte dom) netop taget hensyn til denne omstændighed med henblik på fastsættelse af tærskelprisen for blød hvede, byg, majs og rug. Men disse pariteter gælder og må gælde også med hensyn til fastsættelse af tærskelprisen for hård hvede, der omhandles i den nævnte forordnings artikel 11, stk. 4.

Hvis artikel 11, stk. 4 skulle fortolkes således, at medlemsstaterne havde beføjelse til at fastsætte tærskelprisen for hård hvede på et hvilket som helst niveau, blot den blev mindst 5 % højere end tærskelprisen for blød hvede, ville denne bestemmelse være i strid med Traktatens artikel 39, stk. 1 d og e og artikel 12. Fællesskabets institutioner har i forordning nr. 19/62 påtaget sig forpligtelsen til at undgå, at artikel 39's formål modvirkes ved en prohibitiv virkning af en for højt fastsat tærskelpris. Denne forpligtelse kommer til udtryk i den nævnte forordnings artikel 18, stk. 1 og 20, stk. 1, der er rettet til medlemsstaterne og pålægger dem ikke længere at opkræve told eller afgifter med tilsvarende virkning som told på indførsel. Det ville derfor have været uforeneligt med Traktatens artikel 39, stk. 1 d at give medlemsstaterne beføjelse til at fastsætte tærskelprisen for hård hvede uden nogen øverste grænse. En sådan beføjelse ville have været ensbetydende med, at medlemsstaterne i strid med Traktatens artikel 12 i forhold til situationen i januar 1958 efter forgodtbefindende havde kunnet forhøje afgifter med tilsvarende virkning som told.

Under disse omstændigheder er der to fortolkningsmuligheder, hvorefter artikel 11, stk. 4 i forordning nr. 19/62 kan anvendes i overensstemmelse med Traktaten. På den ene side kan der af tærskelprisens beskyttelsesfunktion udledes en begrænsning af beføjelsen i henhold til denne bestemmelse. I de medlemsstater, som ikke har nogen produktion af hård hvede, kunne man med henblik på at begrænse denne beføjelse henholde sig til basisindikativprisen for blød hvede, således at tærskelprisen for hård hvede — lige som for blød hvede — skulle fastsættes med basisindikativprisen for hjemmeavlet blød hvede som udgangspunkt. I så fald ville den i Tyskland opkrævede udligningsafgift ved indførsel af hård hvede — lige som den der opkrævedes ved indførsel af blød hvede — have været en af de uundgåelige handelsomkostninger, som skulle tages i betragtning ved beregning af tærskelprisen.

På den anden side ville en begrænsning af den i artikel 11, stk. 4 i forordning nr. 19/62 hjemlede beføjelse kunne udledes af de forbud, der omhandles i forordningens artikel 18, stk. 1, og 20, stk. 1. Dette ville indebære, at tærskelpriserne aldrig kunne fastsættes så højt, at de ville miste deres prisudlignende funktion og komme til at virke prohibitivt. Også i disse tilfælde ville udligningsafgiften være en nødvendig omkostning i beregningen af tærskelprisen for hård hvede. Ved begge disse fortolkninger måtte denne afgift have været taget i betragtning ved beregning af tærskelprisen for hård hvede.

Deutsche Getreide nedlægger derfor påstand om, at første spørgsmål besvares således:

»Artikel 11, stk. 4 i forordning nr. 19 af 4. april 1962 (ABl. EG 1962, s. 933) fra Rådet for Det europæiske Fællesskab om gradvis oprettelse af en fælles markedsordning for korn skal forstås således, at der ved beregning af tærskelprisen for hård hvede skal tages hensyn til de uundgåelige handelsomkostninger, som påløber mellem indførslen og købet i engrosleddet, og at der derfor i tærskelprisen skal fradrages et fast beløb svarende

til størrelsen af interne importafgifter, så som udligningsafgiften for omsætningsafgiften«.

Med hensyn til det *andet spørgsmål* bemærker Deutsche Getreide, at selv om formuleringen af artikel 8, stk 1 i forordning nr. 19/62 afviger fra formuleringen af samme forordnings artikel 4, stk. 1, svarer de to bestemmelser dog indholdsmæssigt til hinanden. Det følger af den førstnævnte, at tærskelprisen for majs i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort er betydningsløs, i det foreliggende tilfælde skulle fastsættes således, at den ikke kom under indikativprisen for byg. Tærskelprisen for majs skulle derfor fastsættes til samme højde som tærskelprisen for byg, forudsat at de nødvendige handelsomkostninger, der skulle tages i betragtning ved beregning af tærskelprisen, ikke var forskellige. I tilfælde, hvor disse omkostninger var forskellige, kunne og skulle tærskelprisen for majs være tilsvarende højere eller lavere end tærskelprisen for byg. Faktisk er tærskelpriserne også ens, hvis handelsomkostningerne er de samme.

En anden fortolkning af artikel 8, stk. 1 er ikke mulig. Navnlig kan man ikke efter denne bestemmelse variere tærskelpriserne for majs og byg i forhold til de to kornsorters forskellige næringsværdi. Fællesskabet har ved denne bestemmelse tiltrådt den opfattelse, at der ikke er nogen nævneværdig forskel mellem disse to sorters næringsværdi, hvilket i øvrigt stemmer med de faktiske forhold.

Deutsche Getreide gør gældende, at den modsatte opfattelse også afkræftes af den kendsgerning, at forbundsrepublikken Tyskland lige fra begyndelsen af afsætningsperioden 1963/64 altid har fastsat samme tærskelpris for byg og majs, og nedlægger derfor påstand om, at det andet spørgsmål besvares således:

»Artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 skal forstås således, at der i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort er betydningsløs, skal fastsættes samme tærskelpris for majs som for byg, forudsat at de uundgåelige handelsomkostninger, der skal tages i betragtning ved beregningen af tærskelprisen, er lige høje. Der kan kun fastsættes priser af forskellig højde, hvis handelsomkostningerne afviger fra hinanden, derimod ikke på grundlag af påstået forskel i næringsværdi«.

B — Indlæg fra forbundsrepublikken Tyskland

Med hensyn til det *første spørgsmål* gør forbundsrepublikken Tyskland for det første gældende, at et af de vigtigste mål for den ved forordning nr. 19/62 oprettede fælles markedsordning for korn var at stabilisere hjemmemarkedspriserne på et af medlemsstaterne ønsket niveau ved oprettelse af en »prisgaranti«. Afgiften har netop haft til formål at garantere dette prisniveau. Beregningerne blev ikke foretaget på samme måde for alle de under forordning nr. 19 henhørende produkter, og selv ved beregningen af afgiften for basisprodukterne har der været forskelle. Det fælles berøringspunkt for disse produkter lå i den omstændighed, at afgiften var lig med forskellen mellem priserne franko grænse eller cif-priserne, og den tærskelpris, som det tilkom medlemsstaterne at fastsætte. Der har imidlertid været forskel på de regler, der har været gældende med hensyn til beregningen af tærskelpriserne.

For blød hvede og byg og i visse medlemsstater for majs og rug skulle tærskelprisen fastsættes efter reglerne i forordning nr. 19/62, artikel 4 således, at salgspriserne for det indførte produkt på det centrale afsætningsmarked i området med det største tilskudsbehov svarede til basisindikativprisen.

For hård hvede blev tærskelprisen derimod beregnet efter bestemmelsen i samme forordnings artikel 11, stk. 4: den skulle fastsættes 5 % højere end tærskelprisen for blød hvede. Denne bestemmelse pålagde medlemsstaterne en undergrænse, der tog den hårde hvedes kvalitet og særlige beskaffenhed i betragtning. Medlemsstaterne havde dog fremdeles mulighed for at gå ud over denne grænse under hensyn til den eksi-

sterende konkurrence i den pågældende medlemsstat og fastsætte en højere tærskelpris.

Efter disse bestemmelser er der ikke tale om at tage hensyn til handelsomkostningerne (herunder udligningsafgiften), for så vidt som disse allerede er taget i betragtning ved beregning af tærskelprisen for blød hvede. Hensyntagen til disse omkostninger ville endog, såfremt tærskelprisen ikke derved nåede op til den foreskrevne undergrænse, være en krænkelse af fællesskabsretlige bestemmelser.

Man kan ikke til støtte for den modsatte opfattelse påberåbe sig, at den omhandlede afgift er en afgift med tilsvarende virkning som en importtold eller påberåbe sig Domstolens dom i sag nr. 76/70.

Dels fremgår det af Domstolens praksis, at udligningsafgiften ikke er en afgift med tilsvarende virkning som told, og at dens opkrævning ikke er ulovlig. Dels er dommen i sag nr. 76/70 ikke relevant i det foreliggende tilfælde, da Domstolen ved denne dom kun har fortolket artikel 4 i forordning nr. 19/62, mens det her omtvistede problem vedrører denne forordnings artikel 11, stk. 4.

Forbundsrepublikken konkluderer med at foreslå, at det første spørgsmæl besvares således, at »udligningsafgiften for omsætningsafgiften ikke skal fradrages ved beregningen af afgiften for hård hvede«.

Med hensyn til det *andet spørgsmål* gør Forbundsrepublikken gældende, at allerede selve ordlyden af artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 (»således at indikativprisen kan nås«) angiver, at de medlemsstater, som det påhvilede at fastsætte tærskelprisen, ikke var forpligtede til at fastsætte denne pris til samme højde som tærskelprisen for byg. Hvis en så nær tilknytning mellem de to tærskelpriser havde været tilsigtet, ville denne hensigt have været klart udtrykt, f.eks. ved følgende formulering: »i de medlemsstater, hvis produktion af majs er betydningsløs, er tærskelprisen for majs lig med tærskelprisen for byg«. I stedet for at være nøje fikseret var niveauet for tærskelprisen for majs altså overladt til medlemsstaternes skøn, hvilket var så meget mere nødvendigt, som majs og byg har forskellige egenskaber (f.eks. med hensyn til næringsværdien, der bl.a. bestemmes efter indholdet af stivelse og æggehvidestof, med hensyn til de særlige udnyttelsesmåder i industrien osv. . . .).

Forbundsrepublikken henviser til forordning nr. 120/67, artikel 5, stk. 2, — der svarer til artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 — og foreslår, at det andet spørgsmål besvares således, at »de medlemsstater, hvis produktion er betydningsløs, ikke har haft adgang til at fastsætte tærskelprisen for majs til samme højde som tærskelprisen for byg«.

C — Indlæg fra Kommissionen

I forbindelse med det *første spørgsmål* gør Kommissionen gældende, at mens det hensyn, der tages til udligningsafgiften ved fastsættelse af tærskelprisen for blød hvede, kan forklares ved henvisning til formålene med den for dette produkt gældende afgift, forholder det sig på anden måde med hård hvede, da markedssituationen for denne kornsort og de involverede interesser i de forskellige medlemsstater er ganske anderledes. På grund af de særlige forhold på dette marked har man kunnet undvære en prisgaranti svarende til den, der blev indført med hensyn til blød hvede. Det er derfor, man ikke har fundet anledning til, med henblik på beregning af tærskelprisen, i forordning nr. 19/62, artikel 11, stk. 4 at optage bestemmelserne fra artikel 4. Det betydelige underskud af hård hvede i Fællesskabet nødvendiggjorde imidlertid, at produktionen inden for Fællesskabet af denne kornsort blev stimuleret. Dels var det under disse omstændigheder nødvendigt og hensigtsmæssigt at overlade til medlemsstaterne at fastsætte det ønskede prisniveau for indført hård hvede. Dels var det, hvis det syntes at være påkrævet at yde visse prismæssige begunstigelser til Fællesskabets producenter for at fremme produktionen inden for Fællesskabet af hård hvede, principielt nødvendigt at hæve

hjemmemarkedsprisen for denne særlig værdifulde kornsort til et højere niveau end for blød hvede og derfor også at fastsætte en højere tærskelpris for hård hvede. I modsat fald kunne man frygte et fald i priserne for hjemmeavlet hård hvede, således at produktionen af blød hvede blev økonomisk mere tiltrækkende for producenterne med det resultat, at produktionen af hård hvede ville falde i stedet for at stige.

Netop disse overvejelser har ligget til grund for artikel 11, stk. 4, ifølge hvilken bestemmelse medlemsstaterne skulle fastsætte tærskelprisen for hård hvede mindst 5 % højere end for blød hvede.

Ved tærskelprisen for blød hvede, der var det, man gik ud fra, var der allerede ved artikel 4 indirekte med et på forhånd fikseret beløb taget hensyn til udligningsafgiften for dette produkt, men denne afgift havde intet at gøre med den afgift, der blev opkrævet af toldværdien af hård hvede. Fastsættelsen af tærskelprisen for hård hvede til mindst 5 % over prisen for blød hvede betød for denne tærskelpris et absolut minimum, hvori der ikke kunne ske noget fradrag af den omtvistede afgift for hård hvede. Hvis samtlige medlemsstater skulle have haft mulighed for at tage denne afgift i betragtning, ville fastsættelsen af en sådan fællesskabsretlig minimalrelation til prisen for blød hvede have mistet sin praktiske betydning. At gå under grænsen på 5 % ville have været et indgreb i de ensartede fællesskabsbestemmelsers muligheder for at virke efter deres hensigt og ville derfor have været ulovligt.

I øvrigt var der intet, som hindrede medlemsstaterne i at fastsætte tærskelprisen for hård hvede højere end 5 % over tærskelprisen for blød hvede eller ved fastsættelsen heraf at tage hensyn til, at der også var opkrævet en udligningsafgift, som medførte en stigning i tilbudspriserne på hjemmemarkedet.

Med hensyn til det *andet spørgsmål* anfører Kommissionen, at beregningsmetoden i artikel 8 i forordning nr. 19 for fastsættelsen af tærskelprisen for majs er uafhængig af den, der omhandles i forordningens artikel 4. Denne forskel skyldes markedsordningens målsætning og de krav, den stiller med hensyn til prisbestemmelserne i forordning nr. 19. Afgiften for de i artikel 4 nævnte basiskornsorter blev beregnet med henblik på at sikre hjemmemarkedsproducenterne den omfattende salgs- og prisgaranti, som var givet dem for disse kornsorter på hjemmemarkedet.

Derimod var det dels med hensyn til de i artikel 8 omhandlede kornsorter hverken nødvendigt eller påbudt med en så omfattende garanti, når henses til disses ringere betydning for de pågældende medlemsstater, dels var det ikke muligt at give afkald på en beskyttelse mod billig import fra andre medlemsstater eller tredjelande. Disse kornsorter kunne nemlig på grund af deres lavere priser have fortrængt de i artikel 4 nævnte kornsorter på hjemmemarkedet fra vigtige anvendelsesformål og kunne således have hæmmet mulighederne for udvikling i det ønskede omfang af de sidstnævnte kornsorters hjemmemarkedspriser hen imod deres indikativpriser. Tilbudspriserne for indførsel af det i artikel 8 omhandlede korn måtte derfor ved hjælp af afgiften have været hævet til et niveau, som garanterede normale konkurrencebetingelser uden at påvirke udviklingen af priserne for basiskorn.

På den anden side krævede markedspolitikken ikke, at disse priser blev forhøjet ud over det niveau, som sikrede denne konkurrence. Med hensyn til fremgangsmåden ved fastsættelse af tærskelprisen følger det af disse betragtninger, at teksten i artikel 8, stk. 1 ikke skal forstås således, at den tyske hjemmemarkedspris for majs nødvendigvis skulle hæves til niveauet for basisindikativprisen for byg. Denne hjemmemarkedspris måtte tværtimod fastsættes til et sådant niveau, at markedspriserne for byg let kunne nå op til basisindikativprisen for denne kornsort. I øvrigt ville en almindelig og ensartet forhøjelse af hjemmemarkedspriserne for alle de i ovennævnte artikel 8 omhandlede arter af indført foderkorn til niveauet for basisindikativprisen for

byg have været økonomisk nytteløs og uhensigtsmæssig. En sådan ensartet behandling af forskellige foderkornsorter af varierende værdi ville have fordrejet markedsrelationerne ikke blot mellem disse varierende kornsorter, men også i forhold til byg. Da det ikke ville have været muligt med matematisk nøjagtighed og på ensartet måde i alle medlemsstaterne at bestemme, til hvilket niveau tilbudspriserne på hjemmemarkedet for indført majs kunne hæves uden at bryde strukturen i bygpriserne, blev det ved artikel 8, stk. 1 overladt til den enkelte medlemsstat at bestemme niveauet for hjemmemarkedsprisen for indført majs med henblik på at beskytte hjemmemarkedet for byg og derefter bestemme tærskelprisen for majs i forhold til tærskelprisen for byg. Da den ved forordning nr. 19/62 indførte fælles markedsordning lod hjemmemarkederne forblive bestående med hver deres forskellige prisniveauer, var fastsættelsen på nationalt plan af det ønskede prisniveau i hver enkelt medlemsstat i fuld overensstemmelse med det vedtagne system.

Efter at have anført de fortolkningsbidrag, der bekræfter den nationale lovgivers uafhængighed på dette område, konkluderer Kommissionen, at artikel 8, stk. 1 »hverken indebærer en forpligtelse til konsekvent at fastsætte tærskelpriserne for de i nævnte artikel omhandlede kornsorter til niveauet for tærskelprisen for byg eller et forbud mod at overskride denne tærskelpris for visse kornsorters vedkommende, hvis omstændighederne, hensynet til beskyttelsen af hjemmemarkedspriserne for byg og formålene med afgiften kræver det«.

Præmisser

1 Ved kendelse af 21. marts 1972, indgået til Domstolens justitskontor den 12. april 1973, har Finanzgericht Hessen i henhold til EØF-traktatens artikel 177 stillet spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 om gradvis indførelse af en fælles markedsordning for korn (ABl. 1962, nr. 30).

2 Det første spørgsmål går ud på, om artikel 11 i Rådets forordning nr. 19/62 skal forstås således, at den ved indførsel opkrævede udligningsafgift for omsætningsafgiften skal tages i betragtning ved beregning af importafgiften for hård hvede.

3 Artikel 11, stk. 1 og 2 i forordning nr. 19/62 angiver kriteriet for beregning af importafgiften ved indførsel af hård hvede til medlemsstaterne;

ifølge denne bestemmelse er afgiftsbeløbet for hård hvede lig med forskellen mellem den importerende medlemsstats tærskelpris og priserne franko grænse for produkter fra en anden medlemsstat eller cif-prisen for produkter indført fra tredjelande;

ved den nærmere præcisering af kriterierne for fastsættelsen af tærskelprisen for hård hvede gentager artikel 11 ikke bestemmelserne i artikel 4 vedrørende beregning af tærskelprisen for importeret blød hvede, byg, majs og rug, men bestemmer, at tærskelprisen for hård hvede af medlemsstaterne fastsættes for en bestemt standardkvalitet mindst 5 % højere end for blød hvede;

i modsætning til artikel 4 bestemmer artikel 11, stk. 4, at tærskelprisen for hård hvede fastsættes under hensyntagen ikke blot til indikativprisen men også til en minimalrelation mellem tærskelprisen for denne kornsort og tærskelprisen for blød hvede, som tærskelprisen for hård hvede ikke kan komme under;

selvom det følger af disse bestemmelser, at afgiftsbeløbet kan variere under hensyn til svingninger i verdensmarkedspriserne og til tærskelprisen, for så vidt disse variationer holder sig over den nævnte minimalrelation, er en nedsættelse af afgiften som følge af hensyntagen til uundgåelige handelsomkostninger forbudt, når det gældende afgiftsbeløb som følge af denne nedsættelse ikke længere svarer til en tærskelpris for hård hvede, der ligger mindst 5 % højere end tærskelprisen for blød hvede;

4 det første spørgsmål må derfor besvares således, at artikel 11 i forordning nr. 19/62 hverken påbyder eller udelukker, at en medlemsstat tager hensyn til en udligningsafgift for omsætningsafgiften ved beregning af importafgiften for hård hvede, når der er sikkerhed for, at tærskelprisen for denne kornsort ligger mindst 5 % højere end for blød hvede.

5 Det andet spørgsmål går ud på, om artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 skal forstås således, at tærskelprisen for majs i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort er betydningsløs, skulle fastsættes således, at den svarer til tærskelprisen for byg, eller om der fandtes en skønsmargen for de forskellige i betragtning kommende kornsorter.

6 Ifølge artikel 8, stk. 1 fastsættes der »en tærskelpris for hvert af de i artikel 1, 2. afsnit anførte produkter, som ikke er nævnt i artikel 4, herunder majs og rug, i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort er betydningsløs, således at niveauet for de fastsatte indikativpriser for de i artikel 4 nævnte hjemmeavlede kornsorter under hensyn til det i henhold til artikel 2, stk. 1 forudfastsatte beløb kan opnås«;

Med hensyn til majs er den indikativpris, der skal opnås, den samme som for byg;

udtrykket »således at ... kan opnås« viser, at formålet med artikel 8, stk. 1 væsentligst er at hindre, at tærskelprisen for majs i de medlemsstater, hvis produktion af denne kornsort et betydningsløs, kan fastsættes til et lavere niveau end tærskelprisen for byg;

i modsat fald ville ikke blot prisstabiliteten inden for Fællesskabet, men også den i forordning nr. 19/62 foreskrevne fortrinsstilling for konkurrerende hjemmeavlede produkter komme i fare;

7 det følger derfor af ordlyden af og formålet med artikel 8, stk. 1, at medlemsstaternes mulighed for at tage hensyn til de forskellige foderkornsorters karakteristiske egenskaber er udelukket, for så vidt afgiftsbeløbet derved nedsættes så meget, at det ikke længere svarer til en tærskelpris for majs, som gør det muligt at nå op til indikativprisen for byg.

8 Svaret på det andet spørgsmål må derfor være, at artikel 8, stk. 1 i forordning nr. 19/62 skal fortolkes således, at de medlemsstater, som ikke har nogen nævneværdig produktion af majs, ikke ved fastsættelsen af tærskelprisen for majs kan tage hensyn til de forskellige i betragtning kommende kornsorters egenskaber, for så vidt hensyntagen til disse egenskaber ville føre til en tærskelpris for majs, som ikke ville kunne nå op til indikativprisen for byg.

Vedrørende sagsomkostningerne

9 De udgifter, der er afholdt af forbundsrepublikken Tyskland og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har indgivet indlæg til Domstolen, kan ikke godtgøres, og da retsforhandlingerne i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne,
efter at have hørt den refererende dommers rapport,
efter at have hørt de af firma »Deutsche Getreide- und Futtermittel-Handelsgesellschaft« og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber afgivne mundtlige indlæg,
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;

under henvisning til Traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig dennes artikler 40 og 177
under henvisning til forordning nr. 19 af 4. april 1962 fra Rådet for EØF;
under henvisning til protokollen vedrørende Statutten for Det europæiske økonomiske Fællesskabs Domstol, særlig dennes artikel 20
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol;

kender

DOMSTOLEN,

idet den tager stilling til de spørgsmål, der er forelagt den af Finanzgericht Hessen i henhold til denne rets beslutning af 21. marts 1973, for ret:

1. **Artikel 11 i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 hverken pålægger eller forbyder en medlemsstat at tage en udligningsafgift for omsætningsafgiften i betragtning ved beregning af importafgiften for hård hvede under forudsætning af, at der for hård hvede er sikret en tærskelpris, der er mindst 5 % højere end for blød hvede.**

2. **Artikel 8, stk. 1 i EØF-Rådets forordning nr. 19 af 4. april 1962 skal fortolkes således, at de medlemsstater, hvis produktion af majs er betydningsløs, ikke ved fastsættelse af tærskelprisen for majs kunne tage hensyn til de forskellige i betragtning kommende kornsorters egenskaber, for så vidt hensyntagen til disse egenskaber ville føre til en tærskelpris for majs, som ikke ville kunne nå op til indikativprisen for byg.**

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt restmøde i Luxembourg den 5. december 1973.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident